

MĄDROŚĆ DO SPRAWIEDLIWEGO ŻYCIA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 17 lutego

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ps 119,1-16; 90,1-17; J 3,16; Ps 95,7-11; 141,1-10; 128,1-6.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Naucz nas liczyć dni nasze, abyśmy posiadli mądre serce!” (Ps 90,12).

Jak zauważyliśmy, dzięki łasce Bożej otrzymujemy przebaczenie grzechu i nowe serce jako skruszeni grzesznicy, którzy żyją teraz przez wiarę.

Słowo Boże dostarcza nam także pouczeń do sprawiedliwego życia (zob. Ps 119,9-16). Przestrzeganie prawa Bożego nie jest w żaden sposób legalistycznym zachowywaniem reguł religijnych, ale życiem w bliskiej więzi z Bogiem w pełni Jego błogosławieństw (zob. Ps 119,1-2; 128,1-6).

Jednak życie sprawiedliwego człowieka nie jest wolne od pokus. Czasami sprawiedliwy bywa kuszony wskutek zwodniczej natury grzechu (zob. Ps 141,2-4), a nawet upada pod wpływem pokusy. Bóg dopuszcza próby, by w pełni ujawniła się wierność (albo niewierność) Jego dzieci. Jeśli dzieci Boga słuchają Jego pouczeń i napomnień, ich wiara zostanie oczyszczona, a ich ufność w Panu wzmocniona. Mądrości do sprawiedliwego życia nabywa się w ramach prężności życia z Bogiem pośród pokus i wyzwań. Tak więc modlitwa o to, by Bóg nauczył nas liczyć nasze dni, „abyśmy posiadli mądre serce” (Ps 90,12), odzwierciedla stałe zobowiązanie do życia w wierności wobec Pana.

Przeczytaj Ps 119,1-16.161-168. Jak powinniśmy przestrzegać Bożych przykazań i jakie błogosławieństwa wypływają z tego?

Biblia przedstawia codzienne życie wiary jako pielgrzymkę (chodzenie) z Bogiem ścieżką Jego sprawiedliwości. Życie wiary jest utrzymywane przez chodzenie „zgodnie z Prawem Jhwh” (Ps 119,1 BD) i „w światłości oblicza twego” (Ps 89,16). Nie są to dwie różne drogi. Chodzenie w światłości oblicza Boga oznacza przestrzeganie Jego prawa, podobnie jak chodzenie zgodnie z prawem Pana obejmuje szukanie Go z całego serca (zob. Ps 119,1-2.10).

Życie nienaganne to kolejny sposób, w jaki *Księga Psalmów* określa sprawiedliwe postępowanie (zob. Ps 119,1). Nienaganność to cecha ofiary „bez skazy” (Wj 12,5), akceptowalnej dla Boga. Podobnie życie sprawiedliwego człowieka, które jest żywą ofiarą (zob. Rz 12,1), ma być nieskażone umiłowaniem grzechu. Życie poświęcone Bogu jest także drogą doskonałą, co oznacza, że człowiek obiera właściwy kierunek życia podobający się Bogu (zob. Ps 101,2.6; zob. także Ps 18,33).

Przestrzeganie przykazań Bożych nie ma nic wspólnego z jedynie legalistycznym przestrzeganiem Bożych przepisów. Przeciwnie, obejmuje prawdziwą mądrość rozróżniającą między tym, co prawe, a tym, co zdrożne, między dobrem a złem (zob. Ps 111,10; zob. także 1 Krn 22,12), i dotyczy całego człowieka, a nie jedynie czynów na pokaz. Bycie nienagannym, przestrzeganie Bożych przykazań i szukanie Boga z całego serca to nierozłączne elementy właściwej życiowej postawy (zob. Ps 119,1-2).

Przykazania Boga są objawieniem Jego woli wobec ludzkości. Uczą ludzi, jak stać się mądrymi, by żyć w wolności i pokoju (zob. Ps 119,7-11.133). Psalmista ma upodobanie w prawie Bożym, gdyż zapewnia go ono o wierności Boga (zob. Ps 119,77.174).

„Pokój pełny mają ci, którzy kochają twój zakon, na niczym się nie potkną” (Ps 119,165). Obraz potknięcia przedstawia moralny upadek. Jak lampa oświetlająca miejsce, gdzie psalmista stawia stopy (zob. Ps 119,105), Słowo Boże chroni nas przed upadaniem pod wpływem pokus (zob. Ps 119,110).

W jaki sposób Chrystus okazał moc Słowa Bożego w swoim życiu (zob. Mt 4,1-11)? Co mówi to nam o mocy płynącej z serca nastawionego na posłuszeństwo prawu Bożemu?

Przeczytaj Ps 90,1-17; 102,12; 103,14-16. W jakiej trudnej sytuacji znajduje się ludzkość?

Życie upadłej istoty ludzkiej jest jedynie ulotną parą w porównaniu z wiecznością. W oczach Boga tysiąc lat jest „jak straż nocna” (Ps 90,4), która trwała trzy lub cztery godziny. W porównaniu z Bożym czasem czas ludzkiego życia jest jak mgnienie (zob. Ps 90,10). Najsilniejsi ludzie mają w sobie tyle życia, co słabe rośliny (zob. Ps 90,5-6; 103,15-16). Ale nawet to krótkie życie jest pełne trudu i smutku (zob. Ps 90,10). Zwłaszcza ludzie zeświecczeni, niewierzący w Boga, biadają i lamentują nad krótkością życia, szczególnie w porównaniu z wiecznością, którą wyczuwają i która jawi się im jako niedostępna dla nich.

Ps 90 umieszcza człowieczy los w kontekście troski Boga o ludzi jako ich Stworzyciela. Pan jest ostoją swojego ludu we wszystkich pokoleniach (zob. Ps 90,1-2). Hebrajskie słowo *maon* (*ostoja*) ukazuje Pana jako schronienie i ucieczkę Jego ludu (zob. Ps 91,9).

Bóg powstrzymuje swój sprawiedliwy gniew i odnawia swoją łaskę. Psalmista woła: „Któż zna moc gniewu twego?” (Ps 90,11), co wskazuje na to, że nikt nie doświadczył w pełni skutków gniewu Bożego przeciwko grzechowi, a zatem jest nadzieja dla ludzi, iż okażą skruchę i nabiorą mądrości do prowadzenia sprawiedliwego życia.

Mądrość w *Biblii* oznacza nie tylko inteligencję, ale także cześć dla Boga. Mądrość, jakiej potrzebujemy, to wiedza o tym, jak „liczyć dni nasze” (Ps 90,12). Skoro możemy policzyć nasze dni, to znaczy, że ich liczba jest ograniczona i możemy o tym wiedzieć. Mądre życie oznacza życie ze świadomością przemijania prowadzącą do wiary i posłuszeństwa Bogu. Tę mądrość zdobywa się jedynie przez skruchę (zob. Ps 90,8.12) oraz Boże dary przebaczenia, współczucia i miłosierdzia (zob. Ps 90,13-14).

Nasz zasadniczy problem wynika nie z faktu, iż jesteśmy stworzeni jako ludzie, ale z tego, że jesteśmy grzeszni, oraz z tego, jakie skutki grzech pociąga za sobą w świecie. Jego niszczycielski wpływ jest widoczny wszędzie wokół nas i w każdym człowieku.

Jednak dzięki Jezusowi otwarta została droga wyjścia z tego nieszczęsnego położenia (zob. J 1,29; 3,14-21). Bez Niego nie mielibyśmy żadnej realnej nadziei.

Bez względu na to, jak szybko mija nasze życie, jaką obietnicę otrzymaliśmy od Jezusa? (Zob. J 3,16). Na co moglibyśmy liczyć bez Niego?

Przeczytaj Ps 81,8-9; 95,7-11; 105,17-22. Co według tych wersetów oznacza poddawanie ludzi próbie przez Boga?

Meriba to miejsce, gdzie Izraelici wystawili Boga na próbę, chcąc się upewnić co do Jego wierności i mocy oraz co do tego, czy zadba On o ich potrzeby (zob. Wj 17,1-7; Ps 95,8-9). Ps 81 stanowi interesujące odwrócenie tego doświadczenia i interpretuje to samo wydarzenie jako próbę Boga dla Izraelitów (zob. Ps 81,8). Wskutek nieposłuszeństwa i braku zaufania (zob. Ps 81,12) Izraelici nie zdali Bożego egzaminu.

Nawiązanie do Meriba stanowi podwójne przesłanie. Po pierwsze lud Boży nie powinien powtarzać błędów z przeszłości. Wierzący mają ufać Bogu i iść Jego drogą (zob. Ps 81,14). Po drugie, choć ludzie nie zdali egzaminu, Bóg przyszedł im na ratunek, gdy znaleźli się w kłopotcie (zob. Ps 81,8). Boża zbawienna łaska okazana w przeszłości daje pewność Bożej łaski w kolejnych pokoleniach.

Ps 105 wskazuje, że próby były Bożym sposobem testowania wierności Józefa słowu Bożemu dotyczącemu jego przyszłości (zob. Rdz 37,5-10; Ps 105,19). Hebrajskie słowo *caraf* (doświadczyć) w Ps 105,19 (BG) jest użyte w znaczeniu: *oczyścić, uszlachetnić*. Tak więc celem Bożego wypróbowania wiary Józefa było usunięcie wszelkich wątpliwości co do spełnienia Bożej obietnicy i wzmocnienie ufności Józefa pokładanej w Bożym prowadzeniu.

Celem Bożej karność jest wzmocnienie dzieci Bożych i przygotowanie ich do spełnienia obietnicy, jak wskazuje na to przykład Józefa (zob. Ps 105,20-22).

Jednak odrzucenie Bożych pouczeń prowadzi do utwierdzenia się w uporze i zatwardziałości krnąbrnego ludzkiego serca.

„Bóg wymaga natychmiastowego i niepodlegającego dyskusji posłuszeństwa prawu, ale ludzie są zaślepieni i sparaliżowani oszustwami szatana, który skłania ich do rozmaitych wybiegów, usprawiedliwień, przewycięzania skrupułów i mówi tak, jak kiedyś do Ewy:

— »Na pewno nie umrzecie« (Rdz 3,4).

Nieposłuszeństwo nie tylko zatwardza serce i sumienie winnego, ale sprawia, że słabnie wiara innych ludzi. To, co stale mają przed oczyma, chociaż początkowo wydaje się im bardzo złe, stopniowo traci swój zły charakter, aż w końcu pytają, czy rzeczywiście jest to grzech, i nieświadomie popełniają ten sam błąd”²³.

W jaki sposób doświadczyłeś tego, jak grzech zatwardza serce? Dlaczego świadomość tego powinna nas prowadzić do ukrzyżowanego Chrystusa w poszukiwaniu mocy do posłuszeństwa?

²³ Ellen G. White, *Ze skarbnicy świadectw*, t. 1, wyd. 2, Warszawa 2000, s. 343.

Przeczytaj Ps 141. O co modli się psalmista?

Ps 141 jest modlitwą o ochronę przed pokusami wewnętrznymi i zewnętrznymi. Psalmista czuje się zagrożony nie tylko z powodu knozań bezbożnych (zob. Ps 141,9-10), ale jest także kuszony, by postępować jak bezbożni. Pierwszy jego słaby punkt to panowanie nad mową. Psalmista modli się, by Pan strzegł jego ust (zob. Ps 141,3). Ten obraz nawiązuje do stróżowania przy bramach miasta, które w starożytności było otoczone murem obronnym.

Pokusa polega także na tym, czy dziecko Boże usłucha rady sprawiedliwych, czy też da się uwieść ułudą łatwego życia bezbożnych (zob. Ps 141,4-5). Psalmista przedstawia swoje serce jako źródło zagrożenia i miejsce autentycznej walki. Jedynie nieustanna modlitwa w intencji zupełnej ufności i poświęcenia się Bogu może uchronić dziecko Boże przed uleganiem pokusie (zob. Ps 141,1-2).

Przeczytaj Ps 1,1; 141,4. Jak wersety te przedstawiają ciągły, postępujący i zwodniczy charakter pokusy?

Ps 141,4 przedstawia postępujący charakter pokusy. Początkowo serce skłania się ku złu. Następnie człowiek dopuszcza się złych czynów (język hebrajski podkreśla tu powtarzalny charakter działań). Później serce lubuje się w luksusach, jakich poszukują bezbożni, wskutek czego akceptuje ich złe praktyki jako coś pożądanego.

Podobnie w Ps 1,1 pokusa jest wymierzona w powstrzymanie dziecka Bożego przed chodzeniem drogą Pana przez skłonienie go do chodzenia z bezbożnymi, wystawania na ścieżce grzeszników i wreszcie zasiadania wśród szyderców. Grzesznicy, bezbożni i szydercy nie są wzorem do naśladowania dla nas, bo odwiodą nas od Pana.

Psalmy opisują postępujący, zwodniczy i podstępny charakter pokusy. Uświadamiają nam w ten sposób, iż jedynie zupełne poleganie na Panu może nam zapewnić zwycięstwo. Podkreślają znaczenie słów, które wypowiadamy i których słuchamy, gdy jesteśmy kuszeni. Cel, do jakiego zmierzają bezbożni i sprawiedliwi, powinien uczyć ludzi poszukiwania mądrości u Boga (zob. Ps 1,4-6; 141,8-10). W obu wymienionych psalmach ostateczne usprawiedliwienie dzieci Bożych nastąpi w przyszłości. To znaczy, że wierzący są powołani do cierpliwej ufności Bogu i czekania na Niego.

Przeczytaj Ps 1,1-3; 112,1-9; 128,1-6. Jakie błogosławieństwa zostały obiecane tym, którzy czczą Pana?

Z wielu błogosławieństw obiecanych tym, którzy czczą Pana, pokój jest chyba najcenniejszym. Ps 1 porównuje sprawiedliwych do drzew zasadzonych nad strumieniami, wydających owoce we właściwej porze i mających niezwiędłe liście (zob. Ps 1,3; Jr 17,7-8; Ez 47,12). To porównanie wskazuje źródło wszelkich błogosławieństw — trwanie w obecności Boga w Jego świątyni i doświadczanie nieprzerwanej więzi z Nim opartej na miłości. W przeciwieństwie do bezbożnych — porównanych do plew na wietrze, pozbawionych stabilności, trwałego miejsca i przyszłości — sprawiedliwi są jak owocujące drzewo mocno zakorzenione w Bogu i życiu wiecznym.

Ps 128,2-3 przywołuje błogosławieństwa mesjańskiego królestwa, używając obrazu zasiadania pod własną winoroślą i własnym drzewem figowym jako symbolów pokoju i powodzenia (zob. Mi 4,4). Błogosławieństwo pokoju dla Jerozolimy (zob. Ps 122,6-8; 128,5-6) zawiera nadzieję pokładaną w Mesjaszu, który położy kres złu i przywróci pokój w świecie.

„W *Biblii* miejsce zamieszkania zbawionych określone jest mianem ojczyzny (zob. Hbr 11,14-16). To tam Niebiański Pasterz prowadzi swoje owce do źródeł żywych wód. Drzewo życia każdego miesiąca przynosi owoce, a jego liście mają służyć narodom. Są tam wiecznie płynące i czyste jak kryształ strumienie, a nad nimi bujne drzewa ocieniają ścieżki przygotowane dla odkupionych Pana. Szerokie równiny przechodzą w piękne wzgórza, a góry Boże wznoszą swoje dumne szczyty. Na tych spokojnych równinach i nad tymi strumieniami lud Boży po tak długiej tułaczce i pielgrzymowaniu odnajdzie swój dom”²⁴.

Nowy Testament opisuje spełnienie tej nadziei w ramach powtórnego przyjścia Chrystusa i stworzenia nowego świata (zob. Mt 26,29; Ap 21,1-27). Choć sprawiedliwi otrzymują liczne błogosławieństwa w doczesnym życiu, to jednak pełnia Bożych dobrodziejstw stanie się ich udziałem dopiero w całkowicie odrodzonym Królestwie Bożym, gdy nastanie ostateczny kres dziejów grzechu i zła.

Dlaczego śmierć Chrystusa na krzyżu jest gwarancją spełnienia obietnic zawartych w *Nowym Testamencie* dotyczących przyszłości oferowanej nam przez Boga? Jak możemy czerpać nadzieję z tych obietnic w naszym codziennym życiu?

²⁴ Ellen G. White, *Wielki bóg*, Warszawa 2019, s. 405.

DO DALSZEGO STUDIUM

W naszych czasach pozyskiwanie mądrości jawi się jako daleko mniej popularne niż poszukiwanie szczęścia. Ludzie wolą być szczęśliwi niż mądrzy. Ale czy możemy być naprawdę szczęśliwi i wieść spełnione życie, nie mając mądrości danej nam przez Boga? Psałmy jasno mówią, że nie. Dobra nowina jest taka, że nie musimy wybierać między mądrością a szczęściem. Mądrość od Boga prowadzi do prawdziwego szczęścia.

Prosty przykład z języka hebrajskiego dobrze ilustruje tę kwestię. W języku hebrajskim słowo *aszur*, oznaczające *krok*, brzmi podobnie jak inne hebrajskie słowo *oszer* (*szczęście*). Choć w polskim przekładzie to podobieństwo nie występuje, to jednak w hebrajskim oryginale stanowi mocne przesłanie. Kroki stawiane na Bożej ścieżce prowadzą do szczęśliwego życia (zob. Ps 1,1; 17,5; 37,31; 44,19; 89,16; 119,1). W *Biblii* mądrość i szczęście nie są abstrakcyjnymi pojęciami, ale realnym doświadczeniem. Znajduje się je w więzi z Bogiem, która obejmuje oddawanie Mu czci, chwalenie Go, poszukiwanie siły u Niego i ufanie Mu. W Ps 25,14 czytamy: „Społeczność z Panem mają ci, którzy się go boją, On też obwieszcza im przymierze swoje”.

„Dziękujemy Bogu za wspaniałe wizje, jakie przed nami roztacza. Zbierzmy w naszych myślach wszystkie błogosławione zapewnienia Jego miłości tak, abyśmy stale mogli na nie spoglądać: Na Syna Bożego opuszczającego tron Ojca i okrywającego swoją boskość człowieczeństwem, aby mógł wyratować człowieka z mocy szatana; na Jego triumf odniesiony w naszym imieniu otwierający ludziom drogę do nieba i odsłaniający przed człowiekiem przybytek, w którym Bóg objawia swoją chwałę; na upadły rodzaj ludzki podniesiony z dna przepaści, w której pograżył go grzech, i na przywrócony do łączności z nieskończonym Bogiem; na ludzi, którzy przetrwali Boży sprawdzian dzięki wierze w naszego Odkupiciela, którzy będąc odziani w sprawiedliwość Chrystusa, zostaną wyniesieni do Jego tronu. Pan pragnie, abyśmy rozmyślali właśnie o tych sprawach”²⁵.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. W jaki sposób Słowo Boże może się stać źródłem radości, a nie jedynie pouczenia? Jak karmienie się Słowem Bożym wiąże się z trwaniem w Jezusie Chrystusie, Żywym Słowie (zob. J 1,1; 15,5.7)?

2. Co się dzieje, gdy ludzie świadomie i stale odrzucają Bożą naukę (zob. Ps 81 i 95)? Dlaczego tak się dzieje?

3. Dlaczego droga bezbożnych czasami wydaje się bardziej atrakcyjna niż rada sprawiedliwych (zob. Ps 141)? Jak możemy uporać się z faktem, iż często bezbożnym powodzi się lepiej niż sprawiedliwym?

²⁵ Ellen G. White, *Pokój, za którym tęsknisz*, wyd. 3, Warszawa 2011, s. 116.